

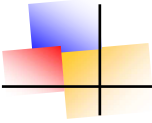


Zborové listy



Z obsahu:

Vstup do nového roku
Príbeh a svedectvo Petrejčikovcov
Spomienky na Vianoce II.
Vianoce vo Vitkovciach



Slovo na tento mesiac

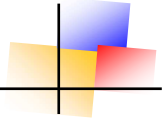
Vstup do nového roku

Na pracoviskách sa zvykne konať na konci kalendárneho roka inventarizácia, v obchodoch inventúra. Aby sa zistilo, čo všetko pribudlo, koľko toho pribudlo, ale aj čo zostáva ďalej a čo sa stratilo, zničilo, na čo treba napísať návrh na vyradenie z evidencie. To je sféra mimo nás. Robíme aj my, veriaci v Pána Ježiša takúto previerku, kontrolu, revíziu...? Nazvime si to, ako chceme. Alebo s tým batohom všelijakých priestupkov, hriechov a hrieškov, neodpustení, nevyrovnaných vzťahov, zlých pohľadov i podozrievavých myšlienok pokojne prekročíme časovú hranicu do nového roka?

Možno si myslíme, že sa s tým, čo sa s nami zrástlo, akí v podstate sme, aj ako veriaci ľudia, nedá nič robiť - a ja s tým musím žiť nielen jeden rok, tento rok, ktorý pominul, ale až do konca svojho života. Iste, aj to je možné. Z nášho pohľadu. Bohu sa to však nepáči, že takto zmýšľame, že si takto ponechávame v našej zásobe čosi, čo nám nepôsobí radosť, ba viac, zabraňuje nám, aby sme mohli mať plnú radosť zo spasenia na každý nový deň. A keď to bude deň, bude to aj týždeň, mesiac a celý rok!

Byť nasledovníkom Ježiša Krista a poznať, čo sa mu pri nás ľúbi, plniť to, nie je snívať nejaký rozprávkový sen. Je to ponuka, na ktorú nás Pán vždy zmocní, aby sme to staré, neplodné, škodlivé nechali za sebou a vykročili smerom k novému, prospešnému, užitočnému pre nás osobne, pre naše rodiny a rovnako tak pre celé spoločenstvo zboru. Chceme to? Odtiaľ sa to začína. Ak to chceme, stane sa podľa našej viery. Ak to nechceme, zostaneme v tom našom starom zmýšľaní aj naďalej a je jedno, aký nový časový úsek sa v našom živote začína.

Miroslav Bielik



Príbeh a svedectvo Petrejčíkovcov

Určite nás poznáte. Niektorí viac a niektorí možno menej. Radi využijeme tento príspevok, aby sme sa podelili o tom, kto sme a prečo sme v Košiciach.

Aj keď obidvaja nepochádzame z Košíc, vravíme si, že sme Košičania. Možno preto, že toto mesto nám akosi prirástlo k srdcu, a možno preto, že je to už skoro 15 rokov, kedy sme obidvaja nastúpili tu v Košiciach na univerzitu. Ale vtedy sme sa ešte nepoznali.

Evka pochádza z Gemera, z dedinky Vlachovo pri Dobšinej. Je to oblasť plná krásnej takmer nedotknutej prírody nazvaná Slovenský raj. Možno aj preto sa rozhodla študovať na Prírodovedeckej fakulte UPJŠ v Košiciach. Evka pochádza z evanjelického spoločenstva.

Ja pochádzam z Michaloviec, ale prvé roky sme bývali v dedinke Iňačovce. Starší pamätníci z nášho spoločenstva si možno budú pamätať, že v Iňačovciach bola stanica Cirkvi bratskej za čias, keď bola modlitebňa iba v Prešove. Do Michaloviec sme sa s rodičmi presťahovali v období, keď sa už stavala nová modlitebňa, kde som potom v tomto zbore aj vyrastal. Do Košíc som po strednej škole prišiel študovať na Technickú univerzitu.

S Evkou sme sa spoznali počas štúdia cez priateľov na internáte. Boli sme skupina priateľov z dvoch internátov a plánovali sme spoločné aktivity. Bývali sme všetci na internáte, takže každý dochádzal z inej časti Slovenska. Napriek našej rôznosti, jedna z oblastí, ktorá nás spájala, bolo presvedčenie o existencii Boha na základe osobných skúseností. Vtedy spolu s Evkou sme spoznávali košické mládeže kresťanských spoločenstiev a skupiniek, ako aj Vysokoškolské biblické hnutie, ktorého skupinky boli priamo na internátoch. Teraz spätne jasne vidím Božie pôsobenie a formovanie našich životov cez jednotlivé situácie a prostredie priateľov okolo nás. Tak ako potrebujeme rásť v poznaní samých seba, o to viac potrebujeme rásť v poznaní toho, ktorý nás stvoril.

Po ukončení štúdia a krátkej vojne v mojom prípade sme boli vďační Bohu, že obidvaja sme mali prácu v Košiciach, alebo blízko

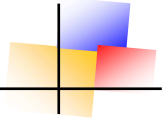


Košíc. Práve v Košiciach sme si 3.6.2006 v Evanjelickom kostole na Mlynskej ulici navzájom povedali svoje ÁNO. Už vtedy sme boli rozhodnutí zostať v Košiciach, udomáčniť sa. Mali sme túžbu po domácom zbere. Túžbu patriť do spoločenstva veriacich ľudí, ktorí žijú život s Bohom. Hľadali sme a prosili o správne nasmerovanie našich krokov. Zbor Cirkvi bratskej na Kováčskej sme poznali iba z časti z čias, kedy sme boli študenti, ale veríme, že naše kroky boli nasmerované do tohto spoločenstva. Vieme, že tak ako v rodine každý člen má svoju rolu, tak aj my chceme a hľadáme oblasť pre službu do ktorej nás Boh chce povolať.

Necelé štyri roky po svadbe sa nám narodila dcéra Ella. Sme veľmi vďační Bohu za tento dar a požehnanie do nášho manželstva. Modlíme sa, aby nám Boh dal múdrosť pri jej výchove, tak ako vo vedení za ním. Našou túžbou je byť rodinou, ktorá popri všedných, i nevšedných úlohách a každodenných starostiach bude mať otvorené dvere pre tých, ktorí hľadajú pomoc a povzbudenie v úskaliach ich života.

Martin Petrejčík





Spomienky na Vianoce II.

Život v posledných desaťročiach v našej zemepisnej šírke zaznamenal v prevažnej miere skoro vo všetkých oblastiach taký skok, aký naši predkovia nezažívali ani za stáročia. Aj slávenie veľkého kresťanského sviatku – Vianoc nie je výnimkou. Jeho pôvodná zvesť nesie našťastie dodnes základnú myšlienku narodenia Spasiteľa a zvyklosti zase symbol veľkej rodinnej spolupatričnosti. Nádherná mystika Vianoc sa dotýka veľmi intenzívne detí a ich spomienok na celý život. Dovoľte mi podeliť sa s vami o dve nasledujúce, z ktorých prvé spomínanie som počula len z rozprávania v rodine od starej mamy a ich kulisa je stará viac ako 80 rokov.

Telegram ako „darček.“

Pre tých neskoršie narodených: Telegram až do roku 2010, kedy bola zrušená táto jedna zo služieb pošty, pozostával z toho, že ste na určitom poštovom úrade vyplnili patričný blanket s odosielateľom, adresátom určenia a textom. Vyžadovalo sa, aby text pozostával z minimálneho počtu slov, ktoré sa spoplatňovali a boli obmedzené maximálne. Telegram prijímajúci úradník text prepísal a odoslal (najprv pomocou Morzeovej abecedy, po II. svet. vojne d'alekopisne) do miesta určenia na príslušnú poštu často s chybami a bez interpunkcie. Tam bol prepísaný znova na formulár a poštárom, najčastejšie do 24 hodín, doručený adresátovi. Takáto služba sa využívala na oznamy o narodení, úmrtí, ako gratulácie, alebo iné neodkladné udalosti. Ak vám večer zazvonil poštár s telegramom, obyčajne to bývala alarmujúca správa. Ak sa dnešným mladým ľuďom zdá na mieste otázka, prečo sa nezatelefonovalo, treba poznamenať, že spojenie vykonávala medzi mestami len pošta pomocou kolíkov na ústrední s obmedzenou kapacitou a čakalo sa aj niekoľko hodín na spojenie. Telefóny boli v domácnostiach len u policajtov, prípadne lekárov alebo funkcionárov režimu, teda vysoko nedostatkové. Ešte okolo roku 1980 sa čakalo na zriadenie stanice aj niekoľko rokov. Technický pokrok bol brzdený nielen všetko zahŕňajúcim



špicľovaním, odpočúvaním ale aj izoláciou od pokrokového technického rozvoja.

Nám, vtedy žijúcim ale nechýbala televízia, banány a nakupovalo sa nielen za zarobené peniaze, ale muselo sa kalkulovať aj s prídellovými lístkami tzv. „na body“. Žili sme v tom úplne prirodzene, lebo sme iné nemali. Hlavne deti ako ja, sme nevnímali nedostatok. Na jeseň sme si obuli gumové galoše, v zime sme do nich dostali kockované papuče s vždy sa kaziacou, prsty rezajúcou prac-kou a na seba všetci rovnaký zelený hubertus, ktorý nasával vlhkosť ako špongia a keď namokol, ťažil detské ramená ako školská taška, nosená na chrbáte. Jedlo ma v tom čase nezaujímal, skôr ma obťažovalo to večné núkanie a napomínanie dospelých, že čo je na tanieri sa musí zjesť. A ešte každé ráno lyžica rybacieho oleja, ktorú povinne absolvovali všetky povojnové deti, vraj proti krivici.

Ale veľkým očakávaním a tešením bol čas predvianočný a samotné Vianoce. Doma sa vyrábali salónky a boli vzácné, lebo cukor bol nedostatkový. Na prídél sa celoročne každý mesiac do rodiny okrem základných potravín na dieťa pridávalo 10 dekagramov cukríkov! Boli to cukríky hodvábné, kyslé a karamelky (vtedy stolwercky) a ak bolo šťastie, sa pribalil aj jeden či dva v pozlátku. Tento vzácny farebný kúsok dnes bežného alobalu sa vždy starostlivo odbalil a odložil medzi listy knihy, kde sa vyhladil, aby sa na Vianoce mohol do neho zabaliť cukrík alebo kúsok nedostupnej čokolády a skončil na stromčeku ako vzácna sladká ozdôbka. Priznávam, že u nás sa vzácny staniol odkladal do veľkej Biblie na stole, čoby na najbezpečnejšom mieste. Pred Vianocami som tajne listovala v Biblii nie za účelom poučenia, ale aby som sa potešila s pokladom mihotavého farebného pozlátka.

V zime roku 1953 bol môj dobrý otec už dva roky vo väzení. Služobný byt na Sliači nám zobrali do 2 týždňov, majetok (zariadenie 2-izbového bytu, prasa a sliepky) nám prepadol a maminka bola so mnou u svojich rodičov Kremnici. V malom rodinnom dome už bola nast'ahovaná pred tým deložovaná z podobného dôvodu jej sestra s rodinou, mladšia sestra a starí rodičia. Bola som obklopená tetuškami, strýkom, bratrancami, starými rodičmi, počúvala som rozumy

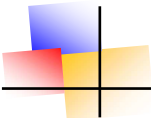


dospelých, ktorým som ako 6-7 ročná nemohla rozumieť. Cítila som ale, že mi chýba otec a maminka, často uplakaná a ustarostená, bola ako vymenená. Spávali sme v jednej posteli a nechápala som, prečo v noci (samozrejme najradšej v hlbokjej noci) ju neznámi súdruhovia v kožených kabátoch nútia vstávať, svietia nám do očí baterkami a potom ju strkajú do tajomného čierneho auta Tatraplánu a odvádzajú ju na výsluch. Bála som sa, že sa ani ona nevráti. Raz, keď to už trvalo viac ako 2 dni, ma starý otec zobral so sebou a neohrozene zabúchal na miestnej stanici V(erejnej)B(ezpečnosti) a dožadoval sa vidieť svoju dcéru. Bol veľmi miernej a láskavej povahy a nikdy som ho nepočula ani zvyšovať hlas. Na dobu, v ktorej sme žili, to bolo asi veľmi odvážne, ale on tam kričal, že keď sa nebál cez vojnu náckov, tak sa ani ich nebojí a chce späť svoju nevinnú tuberkulóznú dcéru. Možno sa zľakli jej choroby, dvere sa otvorili a maminku na počudovanie bez slova pustili domov.

Všetci v rodine sa všemožne snažili, aby som nepoznala závažnosť udalostí, ale aj tak sa okolo diali veci, o ktorých som v škole nemohla s nikým hovoriť.

V predvianočnom čase toho roku sa moje kamarátky čoraz častejšie rozprávali, ako je to u nich, čo sa pečie, kde sa asi ukrývajú darčeky, na balkónoch stáli poviazané stromčeky, len u nás doma nie. Bolo nás v každej izbe dost, ale nič predvianočné sa nedialo. Kým sme bývali na Sliachi, mali sme (v mojich očiach) vždy velikánsky krásny stromček. Ale v Kremnici sa o stromčeku ani nehovorilo. Čisto bolo vždy, okná sa neumývali, koberce sa neprášili, prasiatko vzali aj starým rodičom, takže zabíjačka nebude a koza Líza nedojila vianočné mlieko, lebo vždy malo pre mňa tú priečnu hrubú kožu na vrchu čiernej kávy. Akoby Vianoce ani nemali byť.

To som ale nevedela, že v tých časoch sa v Kresťanských zboroch v jednotlivých komunitách presadzoval názor, že stromček a Vianoce sú klaňaním sa pohanským zvykom. Dospelých sme sa ako deti neodvážili opýtať, ale predsa sme len očakával zimné prázdniny s ich zlatým klincom Vianocami. To, že je Štedrý večer sme možno ani nepostrehli, lebo ako som už podotkla, jedlo, teda tradičná kapustnica, alebo nejaký ten koláč navyše či vianočka, mi boli

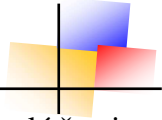


príťažou ako ich zdolať. Skôr sme hľadeli z okna, ako sa približuje malý sprievod koledníkov, ktorých stíchnutou nocou trúbením ohlasuje miestny pastier. Popri nablýskanej pastierovej trúbe v pouličnom svetle sa ale približovala aj postava v poštárskej peleríne. Keď poštár zazvonil, vo verande pri dverách som bola ako blesk. Z veľkej, prázdnej kabely vylovil telegram pre moju maminku. Tá ho ako vo sne podpísala a náhlivo pod kuchynskou lampou rozlepila a po prečítaní zlomená klesla na stoličku. Moje tety čítali nahlas :

„Neprodlene oznamte pobyt vaseho nezvestneho manzela.“

Podpísaný nejaký vyšetrovateľ. Zákerne zlomyseľné s účelom zraniť práve na Štedrý deň. Ved' môj otec bol už dva roky vo vyšetrovacej väzbe, nemali sme o ňom správy, nemali sme povolené návštevy a ani sa nevedelo, či je ešte vôbec medzi živými. Často sme vo večerných správach so strachom počúvali čítanie mien odsúdených na doživotie, na trest smrti, na dlho-ročné žaláre za vlastizradu a imperialistické spiknutia, či tam nebude náhodou aj meno otca.

Moja maminka po tomto telegrame vzlykala a nedala sa utíšiť, všetci dospelí boli veľmi vzrušení, smutní a neprístupní a my deti len zvedavé, lebo nám nikto nič nevysvetlil. Nevieam, koľko to trvalo, ale moje dve dobré tety vzali ďalšie pod svoju rėžiu. Chtiac - nechtiac deti vycikať, pomodliť sa a spať! A bolo po paráde, poslúchať sa muselo na slovo. Ráno bolo v dome tajomne a všetko ako vymenené. V kuchyni už hrial sporák, raňajky so záhadnými úsmevmi mojich tetušiek a aj maminky, kazila len tá odporná mliečna kožka v hrnčeku. Keď som s ňou konečne dobojovala zápas, otvorili sa dvere do jedálne a v rohu bol ten najkrajší malý vianočný stromček, ktorý ktovie kde skoro ráno vyrezali a s guľkami, ktoré teta skryla pred vyhodením na povale. Ligotal sa salónkami, čokoládami v staniole a každé z detí dostalo balíček. To asi predvídavé mamy predsa len tajne kúpili nejaké rukavičky, uplietli čiapku z vlny vypáraných podkoleniek, kúpili knižku. Každé z detí sme si nahlas prečítali svoj darovaný veršík z Biblie a smeli sme si rozbaľiť darček. Ja som horko-tážko preslabikovala ten svoj za posmešného funenia môjho bratranca, ale darček nikde. Po chvíľke vo dverách stál starý

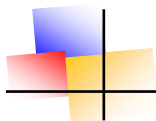


otec s o škatuľou od margarínu a v ňom niesol pre mňa malé šteniatko od susedov, ktoré mi pred tým nechceli dovoliť, lebo asi bude veľa žrat'. So šibalstvom sebe vlastným predniesol, že to už nebude problém, lebo to „malé pľuhavstvo, (teda ja) čo je všade tam, kde sa 3 hrachy varia, aj tak nechce jest'.“

Predsa prišli aj v roku 1953 pre nás deti tie tajomné a krásne Vianoce a asi aj dospelí pri pohľade na svoje ratolesti prežili napriek všetkému zlu zvonku kúsok radosti z nášho šťastného prekvapenia a nenechali sa premôcť svetskej beznádeji. Druhý sviatok vianočný bolo v dome väčšie zhromaždenie a hlavný (pre zhovievavosť k horlivosti nemenovaný) boriteľ tradícií pri pohľade na vianočný stromček dvíhal obočie a už-už sa chystal predniesť svoje odsudky. Starý otec si ho ale energicky odviedol do kuchyne. Nevieť čo mu povedal, ale hoci sme strýčka mali radi, či skôr sme ho rešpektovali, už nikdy sme ho nevolali v rodine po krstnom mene, ale len strýko a priezvisko. A ktorí poznáte náš príbeh, si pamätáte, že sa z Božej milosti rodičia napriek ťažkostiam dožili ešte dlhého života do roku 2008.

Po rokoch som pochopila, že Božím požehnaním je mať rodinu, aj tú duchovnú a tiež je obdarovaním rozdávať potešenie a nielen podľa tradície, na Vianoce. A tak s vd'ačnosťou a dojatím spomínam na svojich blízkyh a prajem vám, aby ste aj vy prežívali podobné šťastné chvíle uprostred svojej rodiny.

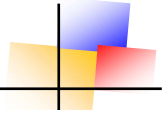
DK



Program dorastu na 4.adventnú nedeľu



Deti z nedeľnej Besietky



Vianoce vo Vitkovciach

Stalo sa to už každoročnou tradíciou, že 26.12. slávime Vianoce vo Vitkovciach. Tentokrát už bol program úplne v réžii zboru Spišská Nová Ves, vrátane nákupu vianočných balíčkov.

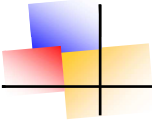
Opäť sme v ten deň ráno o 10. hod. naplnili malú "modlitebňu", no aj napriek tomu sa podarilo vytvoriť miesto pre domácu hudobnú skupinu, ktorá viedla spev - dnes už nielen slovenských, ale aj vlastných rómskych piesní. Po piesňach nám deti vo svojich básničkách vyrozprávali vianočný príbeh a po nich nasledoval príhovor br. kaz. Kačura.

Program uzavreli mladí scénkou, ktorá sa odohrávala "na vianočnom trhu". Každý obchodník ponúkal svoj tovar (veď Vianoce sú dobrý biznis a najlepšia príležitosť na zárobok za celý rok!), no uprostred obchodníkov stál muž v bielom a ponúkal okoloidúcim VECNY ZIVOT - CELKOM ZADARMO! No, čuduj sa svete - o večný život zadarmo nebol záujem. Jedni hľadali skôr vianočné ozdoby, druhí neverili "akejsi ponuke zadarmo", ďalší by večný život bral, no nie pre seba - on ho nepotrebuje, ale pre svojho syna, je to zúfalý alkoholik! Iba jeden oslovený nakoniec prijal dar večného života.

Scénka nám všetkým kládla zásadnú otázku: Si už spasený? Je pre Teba Ježiš najdôležitejší? Uvedomila som si, že toto sú najdôležitejšie otázky - otázky života a smrti. Človek sa im snaží uniknúť, pretože nahlodávajú našu "dobrotu" a naše plány. No to najlepšie, čo môžeme urobiť, je otvoriť sa úprimne pred Pánom Ježišom, priznať všetko, v čom sme zlyhali, poprosiť o odpustenie a toto odpustenie prijať ako dar = pretože presne toto nám s celou nežnosťou Pán Ježiš ponúka - bez výčítiek.

Popoludňajší program bol tentoraz venovaný biblickému vyučovaniu, s cieľom, aby Pán Ježiš bol pre nás najdôležitejší.

Ako to už v živote býva, keď sa narodí dieťaťko, potrebuje celú rodičovskú starostlivosť a tiež je svojim rodičom cele oddané.



Ako rastie, začína samostatne premýšľať, stále viac objavuje svet okolo seba a je konfrontované s rôznymi vplyvmi.

Tak aj naši bratia a sestry vo Vitkovciach duchovne dospievajú, učia sa byť samostatným zborom, ktorý slúži ďalším, a skrze túto svoju službu sa v posledných mesiacoch stretli s rôznymi vplyvmi, myšlienkami a duchovnými prúdmi, čo vnieslo medzi nich otázky aj neporozumenia. Preto požiadali brata Lesondaka, aby im pripravil biblickú lekciiu na aktuálnu tému a tak spoločným hľadáním biblických právd strávili popoludní 4 hodiny.

Krátko popoludní sme mali možnosť zísť ešte do jednej neďalekej osady. Tejto návšteve predchádzal dlhý čas modlitieb a skutočne sme mohli vidieť, ako Pán Ježiš na ne odpovedal - pripravil stretnutie, chránil a tiež vopred pripravoval moje srdce. Som za toto stretnutie vďačná a je to pre mňa tiež dôvod premýšľať, čo ďalej.

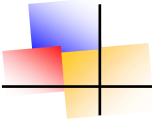
B.Havrilová



Detská slávnosť



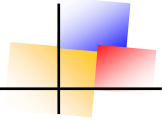
Detská slávnosť
Zborové listy 1 / 2014



Staršovstvo informuje

- Termín konferencie CB, na ktorej sa uskutočnia voľby Rady, sa posúva na 16.-17.5.2014. Konferencia sa uskutoční v Leviciach. Rada i staršovstvo vyzývajú k modlitbám za nové vedenie cirkvi.
- Br. J. Lesondak bol Radou poverený dohľadom nad misijnými aktivitami br. E. Mittelmana. Vystrieda v tejto funkcii br. R. Betinu.
- Zbor Govanhill Free Church v Glasgowe hľadá českého alebo slovenského pracovníka na plný úväzok pre prácu s Rómami z bývalého Československa. V zbore už pôsobí ako misionárka ses. M. Jurčová.
- Zbor uzavrel zmluvu s istou sieťou predajní oblečenia o distribúciu nimi vyradeného šatstva na charitatívne účely. S distribúciou bude pomáhať rodina Lesondakovcov.
- Cirkev československá husitská pozýva na slávnostné bohoslužby 12.1.2014 o 14:00, ktoré sa uskutočnia v našej modlitebni pri príležitosti ukončenia služby br. J. Lauka v košickej obci. Na bohoslužbách vystúpi Ženský spevokol Českého spolku v Košiciach.

Zapísal Ivan Žežula



Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ✚ **Nedeľné zhromaždenie:** o 10.00 hod. v modlitebni.
- ✚ **Biblické hodiny:** v stredu o 18:00 hod. v modlitebni.
- ✚ **Program pre deti:** malá a veľká besiedka: počas nedeľného zhromaždenia.
- ✚ **Dorast:** v nedeľu o 16:00 hod. v modlitebni
- ✚ **Mládež:** každý druhý utorok o 18:00 hod.

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.

Kontakty:

Kancelária zboru: 055/622 5424; kazateľ Rastislav Betina 0905 347 550

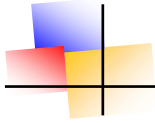
Služba pri ozvučení: Ján Havrila

Služba prekladu kázne: Daniel Liška



Modlitebné podnety:

- ✚ **Za Božie vedenie v novom roku**
- ✚ **Za brata kazateľa Rastislava Betinu a jeho rodinu**
- ✚ **Za všetky stretnutia v zbere, za ich duchovný úžitok**
- ✚ **Za duchovnú jednotu zboru**
- ✚ **Za evanjelizačnú a svedeckú službu**
- ✚ **Za misiu doma a v zahraničí**
- ✚ **Za rodiny za výchovu deti v duchu evanjelia**



Program na mesiac január 2014

5.1.	Ne	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina / 16:00 Dorast
8.1.	St	18:00 Biblická hodina / kaz. Rastislav Betina /
Aliančný modlitebný týždeň		
12.1.	Ne	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina / 16:00 Dorast, Stretnutie rodín
13.1.	Po	18:00 Evanjelická cirkev a.v.
14.1.	Ut	18:00 Cirkev bratská
15.1.	St	18:00 Bratská jednota baptistov
16.1.	Št	18:00 Apoštolská cirkev
17.1.	Pi	18:00 Reformovaná cirkev
18.1.	So	18:00 Apoštolská cirkev
19.1.	Ne	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina / 16:00 Dorast
22.1.	St	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina /
26.1.	Ne	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina / 16:00 Dorast
28.1.	Ut	18:00 Mládež
29.1.	St	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina /
2.2.	Ne	10:00 Zhromaždenie / kaz. Rastislav Betina / 16:00 Dorast

Zmena programu vyhradená.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

Len pre vnútornú potrebu.

Uzávierka nasledujúceho čísla je v nedeľu 26.1.2014.

Za príspevky vopred ďakujeme.

Redakcia: M. Bielik, I. Žežula,

Jazyková korektúra: M. Bielik, V. Horniaková

Grafická úprava: M. Petrejčík

Web: <http://www.cbke.sk>